

ikke godt gjentagende kan tage Sager for til særskilt Behandling, eller med andre Ord underkaste dem en foreløbig Prøvelse i et Møde, som blot bestaaer af dens Medlemmer, thi naar en saadan Fremgangsmaade oftere gjentages, vil der ganske vist falde et vist Odium paa Borgerrepræsentationen, hvilket igjen ikke kan Andet end fremkalde Misstemning.

Der er endnu et Punkt, som jeg ikke veed, hvorledes det ærede Udvalg har tænkt sig. Hvad vil det ærede Udvalg gjøre med Raadmændene? Nu maa det erindres, at der ikke alene findes borgerlige Raadmænd; om dem kunde der maaskee svares, at de kunde gaae deres Vej; der findes tillige kongelige Raadmænd, der have ikke ubetydelige Indtægter, og som Følge deraf er det vel ikke uden Betydning, om de eksistere eller ikke. Men dersom de skulle vedblive at eksistere, saa faae de som Medlemmer af Communalbestyrelsen en saa mærkbar Stilling, som der vel kan tænkes. De kunne ikke være med i den Fjerdedeel, som kan forlange en Sag udsat, eller i den Treindedeel, som ved at stemme med Borgermesteren kunde forhindre, at en Beslutning tages; thi det heder bestandig i Loven, at det enten er Borgermesteren eller en Fjerdedeel af Borgerrepræsentanterne, der kan forlange Sagen udsat. Raadmændene komme ved den Leilighed slet ikke i Betragtning. Dersom Borgerrepræsentanterne ville forhandle en Sag for sig selv, altsaa uden Borgermesteren, er der ikke Tale om, at Raadmændene skulle være tilstede. Kort sagt, Raadmændene faae ingen anden Stilling end den at sidde i Communalbestyrelsen og stemme ved de ordinære Sager, men derimod deeltage de ikke i de betydningsfulde Skridt, som der ellers kunde være Tale om, nemlig ved Benyttelse af selve Lovens Bestemmelse enten at forhindre en Beslutnings Tagelse, eller at virke hen til, at en vis Beslutning tages. Jeg kan altsaa ikke skjønne rettere, end at § 1, som jeg før sagde, slet ikke passer ind i de nuværende Forhold, idet man ved den aldeles har overseet de særegne Forhold, som findes i forskellige Rjbstæder, thi det maa jo vel erindres, at der ikke er faa Rjbstæder, hvor Magistraten bestaaer ikke af een, men af flere Personer.

Jeg skal nu tillade mig nogle Bemærkninger med HenSyn til den nye Tilspøining til Lovforslagets oprindelige § 2, som, hvis Udvalgets Fleertals Forslag vedtages; bliver Lovforslagets § 3. Altsaa i Lovforslagets oprindelige § 2 var der Tale om de Erklæringer, som afgives af Magistraten eller Communalbestyrelsen ifølge højere Ordre, og der var Lovforslaget consequent, men den Tilspøining, som nu foreslaaes til denne Paragraph, vil, efter min Mening, aldeles forstyrre denne Consequents. Den oprindelige Paragraph bestemmer nemlig, at Erklæringen for det Første skal afgives af den samlede Communalbestyrelse, og dernæst at det skal være Majoritetens Beslutning, der skal udgaae som Communalbestyrelsens Erklæring; Udvalget har derimod foreslaaet, at Magistraten eller mindst $\frac{1}{3}$ af Borgerrepræsentanterne kan afgive et Minoritetsvotum, og som Følge deraf erholde de enkelte Medlemmer af Communalbestyrelsen i Virkeligheden mindre Myndighed, end der tidligere har været tillagt dem; thi naar en Erklæring skulde afgives af den hele Communalbestyrelse, havde ethvert enkelt Medlem, altsaa den mindste Minoritet, Ret til at afgive et Minoritetsvotum; den foreslaaede Tilspøining giver saaledes Mindre, end hvad der hidtil har været tilstaaet. Jeg kan ikke finde, at der i den nye Tilspøining findes Andet end en ligefrem Forstyrrelse af, hvad Forslaget egentlig har tilsigtet, og ingenlunde nogen Forbedring af den nuværende Tilstand. Det er ganske vist en Forbedring i den nuværende Tilstand, at Borgerrepræsentationen faaer Meddeeltighed i Afgivelsen af de Erklæringer, som hidtil have været afstedede Magistraten, og som den har expederet paa egen Haand, uden at Magistraten behøvede at lade dem komme til Borgerrepræsentationernes Kundskab, men denne Forbedring kunde naturligvis gjøres paa en langt simplere Maade, nemlig enten derved, at det blev bestemt, at herefter skulde de Erklæringer, der afgives, behandles af begge Afdelinger i Communalbestyrelsen, eller at Administrationen, Autoriteterne, eengang for alle satte sig for altid at afdø Communalbestyrelsernes Erklæring. Naar der derimod gives Leilighed til at nedlægge et Minoritetsvotum, da svækkes det Heles Be-